

другаде — мислѣхъ за свидетелството. Представяхъ си какъ го пише класниятъ наставникъ, подписва го, подписватъ го и другитѣ учители, дори и директорътъ.

Мислѣхъ за деня, когато ще раздаватъ свидетелствата — Петровденъ. Но азъ нѣмаше да бжда тамъ. Тази мисль изпълваше съ тжга сърцето ми. А какъ много ми се искаше да бжда и азъ тамъ, въ нашия класъ — за последенъ пжтъ.

Ето, влазя класниятъ съ цѣлъ снопъ свидетелства, изкачва се предъ катедрата. Изглежда ни, усмихва се. Днесъ и той е празнично премѣненъ, веселъ, радостенъ. Казва нѣколко думи — какви ли ще бждатъ тѣ? А другаритѣ чакатъ, притали дѣхъ. Класниятъ разтваря дневника, и вика подъ редъ имената — първи номеръ, втори, трети. Ученицитѣ излазятъ — едни пристѣпватъ бавно, плахо, съ несигурни стѣпки, а други — гордо и самоувѣрено . . .

Отъ време на време се опомвахъ и вдигахъ глава. Отъ небето прежуряше слънцето, долу се простираше до безкрай желтото море на нивитѣ, надъ които трептѣше като пламъци нажежения въздухъ. Азъ извърщахъ очи и впивахъ погледъ къмъ прострѣния подъ планината градъ. Струваше ми се, че и той ме гледа оттамъ, прикрилъ въ недрата си зловеща тайна: моето свидетелство.

Мина Петровденъ. Следъ нѣколко дни една вечеръ баща ми каза да се стѣгамъ, защото на другия день ще отида самъ въ града за свидетелството си.

— Ти си вече голѣмъ — строго рече татко — пжтя знаешъ и ще отидешъ самъ въ града . . .